

2. W zarzucie drugim skarżąca podnosi, że sporna pomoc jest zgodna z rynkiem wewnętrznym, ponieważ stanowi pomoc mającą na celu naprawienie szkód spowodowanych klęskami żywiołowymi. Błędne zastosowanie i interpretacja art. 107 ust. 2 lit. b) TFUE, błąd w ustaleniach faktycznych i niewystarczające uzasadnienie zaskarżonej decyzji.
3. Zarzut trzeci opiera się na fakcie, że zaskarżona decyzja została wydana z przekroczeniem kompetencji *ratione temporis* Komisji określonej w art. 17 rozporządzenia 2015/1589 ⁽¹⁾, a wcześniej w art. 15 rozporządzenia 659/1999 ⁽²⁾, a w każdym razie z naruszeniem zasad pewności prawa, rozsądnego terminu postępowania, prawa do obrony i dobrej administracji. Żądanie zwrotu pomocy jest niezgodne z zasadami proporcjonalności i pewności prawa.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (UE) 2015/1589 z dnia 13 lipca 2015 r. ustanawiające szczegółowe zasady stosowania art. 108 Traktatu o funkcjonowaniu Unii (Dz.U. 2015, L 248, s. 9).

⁽²⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 659/1999 z dnia 22 marca 1999 r. ustanawiające szczegółowe zasady stosowania art. 93 Traktatu WE (Dz.U.1999, L 83, s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 16 grudnia 2019 r. – Albéa Services/EUIPO – dm-drogerie markt (ALBÉA)

(Sprawa T-852/19)

(2020/C 68/53)

Język skargi: angielski

Strony

Strona skarżąca: Albéa Services (Gennevilliers, Francja) (przedstawiciel: adwokat J.-H. de Mitry)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą: dm-drogerie markt GmbH & Co. KG (Karlsruhe, Niemcy)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Właściciel spornego znaku towarowego: Strona skarżąca

Sporny znak towarowy: Rejestracja międzynarodowa wskazująca Unię Europejską graficznego znaku towarowego ALBÉA – rejestracja międzynarodowa wskazująca Unię Europejską nr 1 210 553

Postępowanie przed EUIPO: Postępowanie w sprawie sprzeciwu

Zaskarżona decyzja: Decyzja Drugiej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 23 września 2019 r. w sprawie R 1480/2019-2

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie częściowej nieważności zaskarżonej decyzji stwierdzającej nieważność pierwszej decyzji Izby Odwoławczej w zakresie, w jakim sprzeciw nr B002522988 wobec zgłoszenia znaku towarowego strony skarżącej w imieniu Albéa Services został oddalony w odniesieniu do wszystkich towarów należących do klas 3, 8 i 21 oraz do części towarów należących do klas 16 i 20;
- posiłkowo, stwierdzenie częściowej nieważności zaskarżonej decyzji stwierdzającej nieważność pierwszej decyzji Izby Odwoławczej w zakresie, w jakim sprzeciw nr B002522988 wobec zgłoszenia znaku towarowego strony skarżącej w imieniu Albéa Services został oddalony w odniesieniu do wszystkich towarów należących do klas 3, 8 i 21 oraz do części towarów należących do klas 16 i 20 oraz przekazanie sprawy Izbie Odwoławczej do ponownego rozpoznania;
- zasądzenie kosztów postępowania na rzecz strony skarżącej.

Podniesione zarzuty

— Naruszenie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001.

Skarga wniesiona w dniu 19 grudnia 2019 r. – Ryanair/Komisja**(Sprawa T-866/19)**

(2020/C 68/54)

*Język postępowania: angielski***Strony**

Strona skarżąca: Ryanair DAC (Swords, Irlandia), Laudamotion GmbH (Schwechat, Austria) (przedstawiciele: adwokaci E. Vahida i I. Metaxas-Maranghidis)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji i
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Strona skarżąca wnosi do Sądu o stwierdzenie nieważności decyzji wykonawczej Komisji (UE) 2019/1585 (!).

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi sześć zarzutów.

W zarzucie pierwszym strona skarżąca podnosi, że decyzja wykonawcza Komisji (UE) 2019/1585 narusza obowiązek uzasadnienia i zasadę swobody świadczenia usług, ponieważ Komisja nie zbadała istnienia nadrzędnego interesu ogólnego, który uzasadnia ograniczenie zasady swobody świadczenia usług wprowadzone przez zasady podziału ruchu lotniczego dla portów lotniczych Schiphol i Lelystad.

Zarzut drugi, podniesiony posiłkowo, dotyczy naruszenia przez decyzję wykonawczą Komisji (UE) 2019/1585 zasady swobody świadczenia usług i art. 19 ust. 2 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1008/2008 ⁽²⁾, ponieważ nie wykazano osiągnięcia możliwości przepustowych portu lotniczego Schiphol i większej korzyści z lotów transferowych, które mają być wspierane przez zasady podziału ruchu lotniczego.

Zarzut trzeci dotyczy naruszenia przez decyzję wykonawczą Komisji (UE) 2019/1585 zasady swobody świadczenia usług i art. 19 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 1008/2008 z powodu dyskryminacji wprowadzonej przez zasady podziału ruchu lotniczego bez obiektywnego uzasadnienia.

Zarzut czwarty dotyczy naruszenia przez decyzję wykonawczą Komisji (UE) 2019/1585 zasady swobody świadczenia usług i art. 19 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 1008/2008 z powodu braku proporcjonalności zasad podziału ruchu lotniczego i nieprzeprowadzenia przez Komisję badania dostępności mniej kosztownych środków.